

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροικὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ἀθηραίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιόστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶς . . . . . Δρ. 16.— Ἐξωτερικῶς . . . . . Δρ. 25.— Ἐξέμνητος . . . . . 8,50 Ἐξέμνητος . . . . . 12.— Τρίμηνος . . . . . 4,50 Τρίμηνος . . . . . 7.— ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίως, δολάρια 4		ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΙΣΤΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικῶς. λεπτ. 40 Ἐξωτερικῶς. λεπτ. 60 Φύλλα προσηγορευμένων ἐτῶν ἐπίσης. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδου Ἐρμούδου Δρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικόν Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 23
Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος		Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1921	Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 23

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Στραγγίχθη πρὸς τὴ φωνὴ καί, κατακλινομένης, εἶπε:

— Ὁ Μπέλ-Ρόξ, καλέ;

— Ὅλος κι' ἔλασε! ἀποκρίθηκε ὁ γιγαντίας. Καὶ τὸ Ἐννάτο ἐπίσης. Μὰ ὄχι δολάκαιο. Ἀρκετὸ μέρος ἔμεινε γιὰ πάντα στὴ Βανδέα!

Ὁ μικρὸς οὐσάρκος πῆδησε ἀπ' τὰ λογάθου στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀρχιτυμπανιστῆ. Ὅλοι οἱ παλῆσοι στρατιῶτες ἔτρεξαν. Ἀγκυλιάσματα, χειροσφιξίματα, ἐρωτήσεις καὶ πληροφορίες ἕνα σωρὸ.

Ὁ Μπέλ-Ρόξ εἶπε τὴν ἀλήθειαν: πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλῆσοι «Μαγευτίνους» ποὺ ἐγνώριζε ὁ Γιάννης, εἶχαν σκοτωθῆ στὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Ὁ Λαράμης εἶχε χάσει τὸ πόδι του καὶ τώρα ἦταν στὸ Παρίσι, στοὺς Ἀπομάχους.

Ὁ Ζολιμποῦα σάτθηκε πρὸ τυχερός. Πληγώθηκε δύο φορές, γλύτωσε τὸ θάνατον καὶ τώρα εἶχε τὶς ἐπιτιμίδες τοῦ ὑπολοχαβοῦ.

Ἀπὸ τοὺς δώδεκα πρώτους τυμπανιστῆς τοῦ Ἐννάτου, δὲν ἔμεινε πιά παρα ἕνας: ὁ γέρον-Καριμπέρ, ἀλλὰ κι' αὐτὸς μὲ τὸ χέρι του πληγωμένο καὶ κρεμασμένο. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν κατ'οὐρανίον.

Ὁ ταγματάρχης Λιντέγγ δὲν ἦταν πιά στὸ σύνταγμα. Εἶχε κάμει γὰ σκοτωθῆ, ἐπίτηδες θάλαγγες, σὰ νὰ ἤθελε ναὺτοκτονῆσῃ, στὴ μάχη τοῦ Κιμπερόν, ἐναντίον τῶν Μεταναστών (Etnigrés) καὶ τῶν Ἀγγλῶν.

Ὅσο γιὰ τὸν συνταγματάρχην Δορβάλ, ἀνηρότατος αὐτός, νεανικώτατος, ἀπαρ-

βλητος, ἐξακολουθεῖ γὰ διοικῆ τὸ Ἐννάτο.

Ὁ Μπέλ-Ρόξ διηγήθηκε στὸ Γιάννη πῶς μὲ μεγάλη του χαρὰ, τὸ γενναῖον σύνταγμα ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βανδέα γιὰ γὰ πολεμῆσῃ κατὰ τοὺς Αὐστριακοὺς. Περνώντας ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ ἀρχιτυμπανιστῆς εἶδε μιά στιγμὴ τὴν κόρη του καὶ τὴν ἐγγονήν του.

— Τελος πάντων, τοῦ εἶπε ὕστερα, ἀν καὶ τώρα σὺ εἶσαι στὶς δάξες σου, ἐλπίζουμε νὰ σέ βλέπουμε καὶ μετὰ κάπου-κάπου. Γεῖά σου! Πολλὰ χαιρετισματα στὸ στρατηγὸν Βερναρδέ!

Ὁ Γιάννης ἄφησε τὸ σύνταγμα του μὲ λύπη βαθεῖα. Γιατὶ τὸ ἀγαποῦσε μὲ τὴν ἀγάπην ἐκείνην ποὺ αἰσθάνον-

Ἄλλὰ ὁ μικρὸς οὐσάρκος ἀγαποῦσε τὸ ἴδιον καὶ τὸν Βερναρδέ. Ἄν ἦταν μόνος, εὐχαρίστως θὰ ἔβγαζε τὸ σπίνσερ του μὲ τὰ μπράντμπόουρζ, γιὰ νὰ φορέσῃ κατὰ τὴ στολή τοῦ γερμανοῦ. Ἀλλὰ πῶς μπορούσε νὰ φέρῃ τὸν λατρευτὸν τοῦ Βερναρδέ; Αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ πρῶτος τοῦ ἀρχηγός; Σ' αὐτὸν δὲν χροῦστοῦσε τὰ πάντα; Ὅς καὶ γερμανικὰ ἐφρόντιζε γὰ τὸν μάθη!

Ἔτσι ὁ μικρὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μὲνη κοντὰ στὸν Βερναρδέ, «τὸν στρατηγὸν του» ὅπως τὸν εἶλεγε, καὶ μόνον κάπου-κάπου

περνοῦσε καμμιά ὥρα μὲ τοὺς παλῆσοι του φίλους.

Ὡστόσο, τὰ ἐνωμένα στρατεύματα τοῦ Πισαγρὸ καὶ τοῦ Ζουρντάν, ποὺ κρατοῦσαν τὴν γραμμὴν τῶν Βοσγίων, ἀνέλαβαν τὴν ἐπιθεσὴ κατὰ τῶν Αὐστριακῶν καὶ μπήκαν στὴ Γερμανία.

Κατόπι, ἀπὸ κάποια λάθη τοῦ Πισαγρὸ, ἀναγκάσθησαν, μ' ἕλες κίς ἡρωϊκῆς προδοθείας τοῦ Ζουρντάν, νὰ ὑποχωρήσουν στὶς πρώτες τοὺς θέσεις. Κι' ἡ ἐπιπρατεῖα αὐτὴ τοῦ 1795 τελείωσε μὲ μιά ἀνακωχὴν.

Ὁ Γιάννης πέρασε τὸν χειμῶνα τοῦ 1795-96 στὸ Στρασεβούργο, μαζὶ μὲ

τὸ Ἐννάτο, ποὺ ἀποτελοῦσε μέρος τῆς φρουρᾶς.

Οἱ Γάλλοι περιμέναν τὴν ἀγορζήν, γιὰ νὰ ἐξακαθίσουν τὴν δάξην που, αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Καρνὸ τὴν ἤθελε τελειωτική.

Στὸ Παρίσι, ἡ Κατερίνα κι' ἡ Λιζούλα ἐξακολουθοῦσαν τὴ ζωὴ τους, ἀφήσθη καὶ μαλαγγολεκῆ. Μόνον κάπου-κάπου εἶχαν μιά γκράμ ἀπὸ κανένα γράμμα τοῦ Γιάννη.

Ἡ Λιζούλα μεγάλωνε. Ὀμώρρη πάντα, γινέταν τώρα καὶ καλὴ καικῆ-

Ἐννάτο, ὑπερασπιζόμενον τὸν ἑαυτοῦ τοῦ μὲ σκαθίς... (Σελ. 178, σ. γ')

ταί ὅλοι αἱ ἀληθινοὶ στρατιῶτες γιὰ τὸ πρῶτον ὄμμα ποὺ τοὺς δέχθηκε, γιὰ τὴν πρώτην μαζὴν ποὺ τοὺς σκέπασε, γιὰ τοὺς πρώτους ἀρχηγούς ποὺ τοὺς ὠδήγησαν στὸν πόλεμον.

κουρα, με τις οδηγίες της φρονιμής μητέρας της. Άντες οι δυο κρέτουσαν όλο το σπίτι του Σανσονώ.

Μεγάλο ευτύχημα για μās να σās βρούμε! έλεγε συγκα η κυρά - Νικολαΐνα. Είπαθε θησαυρός! Κι' έχω πού δεν είχα παιδιά, έχω τώρα δυο, δυο κόρες!

— Όχι, μαμμά - Σανσονώ, τή διόρθωσαν η Άϊσα. Δεν έχετε παρά μία κόρη, τή μαμμά - Κατερίνα' και μία έγγονή, πού τή λένε Λικούλα, κι' έναν έγγονο, πού τόν λένε Γιαννακή!

— Ναί, έχεις δική! παραδεχόταν η κυρά - Νικολαΐνα. Μα έτσι η αλλιώς, είματ' πολύ ευχαριστημένη. Με δυο νοικοκυρές στο σπίτι σαν και σās, ό άντρας μου κι' έχω, πού είμαστε τώρα πιά γέροι, μπορούμε νάνηπαυθούμε.

Οι φρονιδες ώστόσο του σπιτιού και του μαγαζιού δεν έμποδίζαν τήν Κατερίνα να παρακολουθή με πατριωτικό ενδιαφέρον τα έθνικά γεγονότα και να μαθαίνει όλα όσα γίνονταν στη Γαλλία και στο Έξωτερικό.

Η λογική κι' ό πατριωτισμός της Κατερίνας είχαν παρσώσει κι' αυτόν τον κύρ - Σανσονώ. Κι' έχω στην αρχή ό χοντρος μπακάλης δεν ήθελε ούτε νάκούσει τή Γαλλική Επανάσταση, τώρα δεν υπήρχε στη γειτονειά θερμότερος απ' αυτόν συνήγορος των νέων ιδεών.

Πρέπει όμως να προσθέσουμε, ότι με τον ίδιο ζήλο θα τις κατήγοροσε αν ξαναγύριζε το παλιό καθεστώς: γιατί ο κύρ - Σανσονώ δεν ήταν βέβαια άνθρωπος ιδεών ούτε είχε πολύ μυαλό, παρά μόνο για το εμπόριο του.

Εκείνο το χρόνο - 1795 - είχε συντελεσθή μία σπουδαία κυβερνητική μεταβολή: η Συμβουλευτική (Convention) είχε παραδώσει τήν εξουσία στο Διευθυντήριο (Directoire.) Καινούργιες συνουμωσίες έγιναν γι' αυτό και πολλές παραχές στους δρόμους.

Ένας νεαρός στρατηγός, πού τόνόμα του θα γινόταν σε λίγο παγκόσμιο, είχε κατορθώσει να καταπνήξει αυτές τις εξεγέρσεις και να επαναφέρει τήν τάξη.

Από το 1792 είχε αρχίσει να γίνεται λόγος γι' αυτόν τον άνθρωπο, πού άπλοός τότε ταγματάρχης του πυροβολικού, είχε συντελέσει πολύ στην ανακατάληψη του Τουλών, πού τó είχαν πάρει οι Άγγλοι.

Ο αξιωματικός αυτός λεγόταν Βοναπάρτης.

Είχε σπουδάσει στη Στρατιωτική Σχολή της Βριέννης, όπου, πριν από τήν Επανάσταση, πήγαζαν παιδιά ευγενών οικογενειών χωρίς περιουσία, για να βγούν σπουδασμένοι στρατιωτικοί. Ήταν, να πούμε, η σημερινή Σχολή του Σαιν - Σύρ.

Για τάνδραγαθήματά του στο Τουλών, ο Βοναπάρτης έγινε στρατηγός. Ύστερα όμως, για πολιτικούς λόγους, έπεσε σε

δυσμενεία. Πήγε τότε κι' εγκαταστάθηκε στο Παρίσι, όπου, φτωχός, ζούσε πολύ στενόχωρη ζωή, όταν μια γυναίκα περίφημη στην Επανάσταση, η κυρία Τολιέν (Tallien) τον γνώρισε, κατάλαβε τή μεγάλη του αξία και τον σύστησε στον Μπαρράς, πού ήταν μέλος του Διευθυντηρίου.

Όπως όλος ο κόσμος στο Παρίσι, κι' η Κατερίνα ήταν ενθουσιασμένη με τον νεαρό στρατηγό κι' έπροσφίτεται γι' αυτόν μεγάλα και σπουδαία.

Ο κύρ - Σανσονώ όμως είχε αντιρρήσεις.

— Εγώ τόν είδα προχτές, τής είπε μια μέρα, αλλά δεν μού έκανε καμμιά εντύπωση. Δεν έχει εξωτερικό, νά!

— Όχι δά!

— Άκου πού σου λέω! Είναι κοντός, χλωμός, αδύνατος. Μού φαίνεται πώς δεν είχε να φάει πριν τόν πάρη στο Διευθυντήριο ο Μπαρράς!

— Αυτό δεν σημαίνει τίποτα! αποκρίθηκε η Κατερίνα. Λένε πως έζηγησε να τού αναθέσουν τήν αρχηγία του στρατού της Ιταλίας. Εκεί να ιδίτε τί θαύματα πού θα κάνει!

Τού έδωσαν πραγματικώς τήν αρχηγία αυτή. Κι' έκάμα τα θαύματα πού προσήτευσε η Κατερίνα. Σε δεκαοκτώ ήμερες, τόν Άπρίλιο του 1796, υπέταξε το Πεδαμόντιο και τράβηξε μπροστά. Ός τόν Οκτώβριο του 1797, ενίκησε ό ξηνταεπτά μάχες κι' ανάγκασε τόν Αυτοκράτορα της Αυστρίας να υπογράψη τή συνθήκη του Κάμπο - Φόρμιο.

Σ' αυτό το διάστημα, και άλλα στρατεύματα έδρασαν μ' επιτυχία.

Ο Καρνά, πού ήταν τώρα μέλος του Διευθυντηρίου, ήθελε, καθώς είπαμε, δράση τελειωτική.

Την 31 Μαΐου 1796 τελείωσε η ανακωχή κι' οι δυο Γαλλικές στρατίες μπήκαν πάλι στη Γερμανία.

Ο Ζουρνταν θα έβάζιζε κατά της Βοημίας, έχω ο Μορώ, αρχηγός του στρατού του Ρήνου - και - Μορέλλα θακούλυθεσε το Δουναβή, ώστε να μπορέσει να ενωθή, από το Τυρόλο, με τόν στρατό της Ιταλίας.

Ο Βερναρδής, στη στρατιά του Μορώ, διοίκουσε ένα σώμα πού περιλάμβανε και τó Ένωματο αυτόπαιμα. Ήτσι ο Γιάννης ήταν τώρα με τους καληούς του φίλους.

Ενψ ο Ζουρνταν περνούσε το Ρήνο στη Δυσσελδέρφη, ο Μορώ έκανε το ίδιο στο Στρασβούργη. Εκεί ό μικρός μας φίλος πήρε και τó πρώτο του γαλόνι. Άλλ' άκουστε, για να κρίνετε αν δεν τó άξιζε:

Ανάμεσα Στρασβούργου και Κέλ (Γερμανική όχθη του Ρήνου), δεν υπήρχε γεφύρι. Έπρεπε λοιπόν να πάρουν πρώτα τó Κέλ και να διώξουν από εκεί τόν έχθρό, για να κάμουν έπειτα με τήν ήσυχία τους ένα γεφύρι από πλάτα.

Τη νύχτα της 23 Ιουνίου 1796, κατά διαταγή του Μορώ, μπήκαν στις μαούνες 2,600 άνδρες. Τους μισούς τούς διοίκουσε ο Βερναρδής, πού δεν ήθελε να πάρη και τó μικρό του προστατευόμενο στην έπιπλοδυνή αυτή έπιχείρηση. Άλλά με πόση του εκπληξή, στην ίδια μαούνα πού είχε μπή κι' αυτός, είδε άξαφνα τόν Γιάννη με μικρή στολή και με τó μουτικέτο του, πού τού είχε βάλει μια μαχρρά λόγχη!

Δεν είχε τó θάρρος να τόν μαλώσει για τήν παρακοή του. Ήταν άλλως τε άργά για να τόν έβγαζε έξω, γιατί οι μαούνες είχαν ξεκινήσει. Και περιορίσθηκε να τόν διατάξει να σταθή πίσω.

Μά ούτε και σ' αυτό δεν έγνωσε να υπακούσει ο Γιάννης. Κι' άμα είδε πώς ο Βερναρδής, πού είχε άλλες φροντίδες τώρα, δεν τόν έπρόσεχε πιά, ξαναγύρισε σιγά - σιγά στη θέση του.

Έβηθαν με ήσυχα μεγάλη στη δεξιά όχθη και ξαφνικά ρίχθηκαν στους Άυστριακούς με τή λόγχη. Τους «έξεπαστρεψαν», κατά τήν έκφραση του Μπέλ - Ρόζ, πού με τó ένα του χέρι έμοιραζε σπαθίες και με τó άλλο μπαστούνιες.

Σ' αυτή τή συμπλοκή, ο ύπολογαγός Ζολιμπουά βρέθηκε μια στιγμή πεσμένος στη ρίζα ενός δένδρου και περικυκλωμένος από τρεις Αυστριακούς.

Γενναία, υπερασπιζόταν τόν εαυτό του με σπαθίες. Είχε σκοτώσει κηάλα τόν ένα από τούς τρεις εκείνους. Οι δυο άλλοι όμως τού είχαν ριχθή και θα τόν έσκότωναν βέβαια, αν δεν συνέβαινε κάτι άπροόπτο:

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά τó Γαλλικό τού λογαίου Dancit]

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Εκεί

Και νέος θάραυνε. (Αρχιλογο)

Λόδα σιά γιατα τά γεμάτα
Από φωτιά κι' ούγια κι' όρημ! Γύα τών καλών έργων τή σιγάτα,

Νέοι, τά όπλα σας τοιμάστε.
Νέοι, γυμνάστε τó κορμί.
Πρώτοι παντού, μεγάλοι νύστε.

Τής γνώσης χέρσο τó χωράφι
Μένει απ' τού Άρη τήν όρηγί.
Γύρω χαλάσματα και τάφοι.

Στά Γράμματα, στις Τέχνες πρώτοι
Νά σπειρίζετε τή χέρσο γή,
Πού σās προσμένει, νέοι άνθρωποι!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΕΤΡΑ

Ένας φτωχός πήγε σ' έναν πλούσιο και ζήτησε έλεημοσύνη. Ο πλούσιος δεν τούδωσε τίποτε, μονάχα τού είπε:

— Φεύγα από δω!

Ο φτωχός δεν έφραγε.

Τότε ο πλούσιος θυμώσε, άρπαξε μια πέτρα και τού τήν έριξε. Ο φτωχός σήκωσε τήν πέτρα, τήν έβαλε στον κόρφο του και είπε:

— Θα τήν φυλάω αυτή τήν πέτρα, ως που νάρθη ή σειρά μου να τού τήν ρίξω κι' έχω.

Και ήθε ο ύρα. Ο πλούσιος έκανε κάποιο κακό τού πήσαν όλη του τήν περιουσία και τόν έριξαν στη φυλακή. Στο δρόμο πού τόν πήγαιναν, ο φτωχός τόν έπλησίασε, έβγαλε απ' τόν κόρφο του τήν πέτρα κι' έτοιμάστηκε να τού τήν ρίξη, αλλά μετανόησε:

— Άδικα, είπε, τόνον καιρό τή φυλάγα. Έπρεπε τότε πού ήταν πλούσιος και δυνατός να τού τó πληρώσω, αλλά τώρα τόν λυπάμαι.

Κι' επέταξε τήν πέτρα χάμου.

[Έκ τού Ρωσικού.]

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ Ε. ΕΥΣΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΠΩΣ ΕΖΗΣΕ ΚΑΙ ΠΕΘΑΝΕ Η ΜΙΜΗ (André Lichtenberger)

Η Μιμή δεν είναι ή ώρα'ύτερη κρύβλα απ' όσες έχει αποκτήσει η Λιλίκα. Άλλά όταν η Λιλίκα άπέντησε τή Μιμή, ήταν ακόμα πολύ μικρή κι' η Μιμή στάθηκε ή συντρέφισά όλης τής παιδικής τής ηλικίας.

Είχαν δώσει στη Λιλίκα τή Μιμή, - τó θυμάται σά γάταν χτές, - τότε πού αρχίζε να γίνετα καλά ύστερ' απ' τή διαθεριτιδα.

Ήταν ή μέρα πού φάνηκε πως είχε πέσει ο πυρετός. Και τήν άλλη νύχτα, πρώτη φορά η Λιλίκα μπόρεσε να κοιμηθή χωρίς να τής πνίγετα ή άναπνοή και χωρίς να βλέπη όνειρα τρομαχτικά. Άπ' αυτή τή στιγμή δεν έχωριόταν. Η Μιμή είχε τó μέρος της στις εϋτυχισμένες μέρες κι' ήταν παρηγορία στις ίσχυμες ώρες πού η Λιλίκα περνούσε με τις άδιαθεσίες της: καταρροές, γρίπες, δυσπεψίες.

Παντού όπου πήγαιναν, τήν έπαιρναν μαζί. Δεν τήν πρόσχαν περισσότερα απ' τις άλλες. Μά ενψ όλόκληρες γενεές από κούκλες έσπαζαν κι' έπεταιρόνταν, η Μιμή ζούσε ανέπαφη, σά να τήν προστατεύει μια μυστηριώδης Μοΐρα.

Είχε περάσει άνάμεσα από χίλιες - δυο περιπέτειες: Ένα βροδύ είχε μείνει λησμονημένη μέσα σ' ένα πάριο και τή βρήκαν τήν άλλη μέρα. Κάποτε είχε πέσει απ' τó πρώτο πάτωμα και βρέθηκε στο δρόμο με τά χέρτα στανυρώμενα και τó πρόσωπό άπειραγχο. Άλλοτε πάλι τήν είχε άρπάξει ο ακύλος κι' ή καίμενη καθώς τού ξεφύγε μες στο ξεφρεμασμένο του

τρέξιμο, έκανε ένα άπροσδόκητο μπάνιο μέσα στη στέρα με τά κόκκινα φάρια. Τότε η Λιλίκα άρχίζε να καταλαβαίνει ότι η Μιμή δεν ήταν μόνο μια κούκλα, αλλά κάτι παραπάνω. Όταν άίφνης είδε ένα πριού τ' αυτοκίνητο να προβάλλη μες στον κήπο και να όρμηά πάνω στη δύστυχη Μιμή πού είχε μείνει ξεπλωμένη στη μέση τής δενδροστοιχίας, τής φάνηκε σά να σταματούσε ή καρδιά της. Άν μπορούσε, θαχε πέσει κάτω απ' τις ρόδες για να σώση τó παιδί της. Μα όταν τήν έσήκωσε, τήν έβγαζε και τή βρήκε χωρίς καμμιά πληγή, τήν έσφιξε παράφορα πάνω στην καρδιά της και γρήγορα, σαν κλειστή, ανέβηκε στην κάμαρά της και τήν έκλεισε βαθειά μες στο συστάρι.

Απ' αυτή τή στιγμή η Μιμή άλλαξε χαρακτήρα. Άπό κούκλα έγινε ένα άπομεινάρι λαρού. Ύστερ από τόνον κινδύνους, πού τόσο γενναία άντιμετώπισε, η ζωή της τώρα είχε γίνει γαλήνια και μοναχική. Προσεχτικά βαλμένο μες στο κουτί της, έπαψε πιά να είναι κάτι πού χρησιμέι για διασκέδαση. Δεν παίξουν πιά μαζί της. Μάλιστα σπανίως τή βγάνουν απ' τó κουτί της. Μα ως περουν, σκεδόν κάθε πρωί, προτού βγή απ' τά δωμάτιό της η Λιλίκα, πηγαινε και σήκωνε τó σκέπασμα, για να βεβαιωθή μ' ένα βλέμμα πώς ήταν καλά στη θέση της η Μιμή.

Όταν έμοίρασε τά παιχνίδια της η Λιλίκα, - είχε πιά μεγαλώσει, - φυσικά δεν έκανε σκέψη ν' αποχωριστή και τή Μιμή. Κι' όταν έτοιμάστηκαν να πάν τήν έξοχή, δεν ήταν δυνατό να τήν αφήσει πίσω της. Και βρήκε μια γωνιά μες στη βαλίτσα, όπου τοποθέτησε προσεχτικά τή Μιμή, καλά συσκευασμένη μέσα σ' ένα κουτί από κάλτσες.

Και στην έξοχή, στο ξεμαλλάρισμα, η πρώτη φροντίδα της Λιλίκας ήταν να βεβαιωθή ότι η Μιμή δεν είχε υποφέρει από ταξίδι και η δεύτερη, να τήν χώσει μέσα σε μια άσφαλέστατη γωνιά του συρταριού.

Άλοίμονο! Μακάρι να μη τήν έβαζε εκεί! . . .

Τ' άπόγεμα εκείνο, μια κυρία ήλθε να έπισκεπθή τή μαμμά της Λιλίκας. Είχε μαζί της και τή μικρή της κόρη τή Γιώτα. Μες στο σάλογο, η μικρή άρχισε να πλήτη. Κι' όταν ή μαμμά της Λιλίκας τή ρώτησε να τής πη τι θα μπορούσε να τήν ευχαριστήση, η Γιώτα έδήλωσε καθαρά:

— Πληττω... θέλω να φύγω!

Τότε η Λιλίκα έπρότεινε να τήν πάρη να παίξουν. Δυστυχώς βρέχει, αδύνατο να κατέβουν στον κήπο.

— Πηγαινε τήν στην κάμαρά σου!

— Γιώτα, θέλεις να πας στην κάμαρά της Λιλίκας;

Η Γιώτα στέκει άμύχηνη με τó δάχτυλο στο στήμα. Δυστυχισμένη! Μιμή,

αυτή τή στιγμή αποφασίζετα ή τύχη σου.

— Έλα, Γιώτα, θα σου δείξω όλους τούς θησαυρούς μου.

Θησαυρός! Μαγική λέξη! Κι' η Γιώτα έχει τόσο άπληστη ψυχή! Όλο τó προσώπó της έλαμψε σαν πρόσωπο φιλαργύρου στη θέα πορτοφολιού γεμάτου. Με άποφασιστικό ύφος έβγαλε τó χέρι της στο χέρι της Λιλίκας και τήν τράβηξε προς τήν πόρτα: — Πάμε γρήγορα!

Περήφανη για τήν επιτυχία της, η Λιλίκα φεύγει με τήν προστατευμένη της. Κι' η Γιώτα πηγαινει πλάι της χοροπηδηχτή, ρωτώντας άχόρταγα: «Το θησαυρός; Πανηγύδια; Διαμάντια; Σακκούλια με χρυσάφι;» Άνεβαίνει τέσσερα - τέσσερα τά σκαλιά, λαχανιάζει. Κι' όμως όλα όσα φαντάζετα: είναι λιγώτερο λαμπρά από τήν πραγματικότητα.

Όρθη μπρος στον κομμό της Λιλίκας, με δάχτυλα νευρικά, με ξαναμιμένα τά μάγουλα, μισανοιχτό τó στόμα, η Γιώτα δεν μπορεί να χορτάση τά μάτια της απ' τó θέαμα πώς ει μπρος της. Ένα ανεξάντλητο μεταλλείο από κουτιά, μπουκαλάκια, κορδέλλες, πεταλιδες, φωτογραφίες, μικροπρόγραμμα κάθε είδους. Κι' η Λιλίκα τής επιτέπει να τά ιδη όλα, να τ' άγγίξη όλα, να τά πιιάση όλα. Μάλιστα, για να συμπληρωθή η εϋτυχία, η Λιλίκα χάρισε στη Γιώτα ένα χτυνάκι τής τσέπης, πού μόνο τρία δόντια έχει σπασμένα, μια κορδέλλα σκεδόν καινούργια και μια ζωγραφία. Σε κάθε άποκαλύψη, σε κάθε φιλοδώρημα, τó μικρό προσώπακι λάμπει, μεταμορφώνετα. Κι' αφού τέλειωσε τις ευχαριστήριες διαχυσίες, η Γιώτα ξαναρχίζει τις δάχτυλο ένα κουτί από κάλτσες προσεχτικά δεμένο με σπάγγο και βαλμένο στη γωνιά τού συρταριού.

(Έπεται τó τέλος)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΞΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ

Λέει μυθώγητι στη Μαρίκα: — Τη γειτόνισα τή σφήκα Πικραμένη τήν έδηνα Στής φωλιτάς της τήν τρύα. Και πονετικά τής είπα:

Τ' είσαι τόσο πικραμένη; Σάν τί τάχα σου τυχαίνει;

— Ξέρει, η καρδιά μου θέλει Μόνο... τó ζωνθό τó μέλι. Και... δά βλίσκοια πιά κυφέλι!

Πώς η δύστυχη δά ζήσω; Διχωςάλλο δά υωφίσσο!

— Μά κι' ο παιό μικρός τó ξέρει. Τό χειμώνα για τή ζήση.

Πρέπει από τó καλοκαίρι τήν τρώψη να οικονομώση...

Δίχως κών νάν τονε μέλι Μην τού λείψη. Έγνο μέλι, Μ' ό,τι βρή να συνειδίση!

Τόσα έχω, τί να σου κάνω; Σπόρους θές; Ναί πες και... φάνω!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΗΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΡΙΝΟΙ

Αγαπητοί μου,
ΚΑ μανία με τους κόκκινους κρίνους. Από μικρός, τρελαινόμουν για το φανταχτερό αυτό λουλούδι που με την τόσο πλούσια ζήτηση μου έφρανε πλέ-

ρια την εικόνα της Άνοιξης. Και σήμερα ακόμα, που δεν έχω τόσο μεγάλες σχέσεις με τα λουλούδια, για τους κόκκινους κρίνους κάνω εξαίρεση: φροντίζω για την καλλιέργειά τους, — σε γάστρες, στην τάρτα, γιατί δυστυχώς δεν έχω εδώ περιέδροι, — και μόλις ανοίξουν οι πρώτοι, κουβαλώ θριαμβευτικά τη γάστρα εκείνη στο γραφείο μου και την τοποθετώ 'ς ένα κόκκινο επίσης βάζο, άπάνω στη σόμπα. Αφού τελειώσουν οι κρίνοι της πρώτης γάστρας, φέρνω δεύτερη, τρίτη... Κι' έτσι έλο τον καιρό της άνοιξης τους, ένα μήνα άπάνω-κάτω, το γραφείο μου είναι στολισμένο με αυτά τα ωραία κατακόκκινα λουλούδια, που μου ανοίγουν την καρδιά.

Φέτος όμως, από τόσες γάστρες που είχαμε στην τάρτασα με κρομμύδια από κρίνους, σε μια μόνο φάνηκαν και λουλούδια. Γιατί άραγε; Τι έπαθαν οι άλλες; Σάπισαν τα κρομμύδια τους, ξεράθηκαν; Τότε θυμήθηκα, ότι χρόνο με το χρόνο, ο αριθμός τους, αντί ναυξάνη, ελάττωνεται. Οπισώθηκα, δεν έσκέφθηκα πολύ για να το εξηγήσω. Άλλωστε η μονακριβή γάστρα ήταν αρκετή να με παρηγορήσει: είχε δυο θαυμάσιους κρίνους ανοιγμένους κι' έτοιμαζε άλλους πέντε. Την πήρα λοιπόν και την έστησα στο γραφείο μου, στη συνειδημένη θέση, να την κοιτάζω, όπως πάντα, και να μου ανοίγη η καρδιά...

αίμα σκοτωμένο θαλέγεσ, κι' η όψη του γενικώς καχεκτική.
Μά φυσικά! Πώς ήταν δυνατό ναχη την ανάπτυξη και την ευεξία του Άλλου, το λουλούδι που άνοιξε μέσα 'ς ένα κλειστό δωμάτιο, που ο βρωμιά μεν ο από τους καπνούς άπαινωτών βρωμερών τσιγαρετών; Ο άέρας της νυκτός και της αυγής, από το παράθυρο, δεν έφθανε νανακωσογήνη το δηλητηριασμένο από τη νικατίτη φυτό. Το λυπήθηκα κατάκαρδα. Δεν ήθελα πια να μ' ευφραίνη, το κακόμοιρο, με τον βράδυ, των μαρτυρικό θάνατό του. Και θυσιάζωντας την ευχαρίστηση που μου προξενούσε ή παρουσία του στο γραφείο μου, το ξαναπήγα στον ήλιο και στον άερα της τάρτασας. Δεν ξέρω αν το ύπαιθρο θα το σώσει, αν θα εξουδετερώση το δηλητήριο που ανέπνεε τόσες ημέρες στη φυλακή, όπου το είχε κλείσει ο έγωισμός μου. Εξηγηώ όμως τώρα γιατί οι κόκκινοι κρίνοι μου δεν ευδοκίμησαν: Όλες οι γάστρες, όσες έπαιρνα με τη σειρά τους στο γραφείο μου, δηλητηριαζόνταν από τον καπνό και δεν μπορούσαν να κάμουν γόνιμα κρομμύδια, για να πετάξουν και τον άλλο χρόνο. Κι' αυτή την που πέταξε φέτος, τη μόνη, φαίνεται πως δεν θα την είχα πάρει πέρος...

Τι φοβόρ δηλητήριο κι' αυτός ο καπνός; Ήλεγα μέσα μου. Και λυπούμενος το δηλητηριασμένο φυτό, λυπούμουν μαζί και τον εαυτό μου. Πόσο πιο θαλερός, πιο υγιής, πιο άκακος θα ήμουν, αν δεν αποκατώσα από νέες τη συνήθεια να καπνίζω και δεν την διατηρούσα τριάντα τώρα χρόνια! Γιατί μήπως δεν παθαίνω κι' εγώ ό,τι έπαθαν οι κόκκινοι κρίνοι μου; Μήπως δεν είμαι δηλητηριασμένος και δεν εξακολουθώ να δηλητηριάζομαι νύχτα-μέρα κι' εγώ; Κι' η εικόνα του καχεκτικού, του ζαρωμένου εκείνου λουλουδιού, που άνοιξε μέσα στο γραφείο μου τόσο διαφορετικό από τώδεκα του, που είχαν άνοιξει στον άερα και στον ήλιο του ύπαιθρου, δεν ήταν ή εικόνα του εαυτού μου; Τόσο διαφορετικός στην όψη, στην υγεία, στην ευεξία, δεν είμαι κι' εγώ από άλλους συνομηλικούς μου, που δεν εργάζονται κλεισμένοι όλημέρα μέσα σε καπνούς και σε αποτοξίγαρα;...

Θά μου πής: Αυτή είναι ή δουλειά μου. Να εργάζομαι κλεισμένος 'ς ένα δωμάτιο. Δεν μπορώ να είμαι έξω διαρκώς σαν τους άλλους. Ναι, με μπορούσα εξαίρετα να μην καπνίζω! Έτσι το κλεισίμο μου θα έχανε τα τρία τέταρτα τουλάχιστο από τη θαλαβή του δύναμη. Άλλα που! Τόσες φορές το συλλογίσθηκα, τόσες φορές μού το σύστησαν οι γιατροί, τόσες φορές έδοκίμασα να κόψω το καπνίσμα, και δεν το κατόρθωσα! Αδεν είμαι εγώ που αγαπώ και θέλω το ελάττωμά μου, όπως λέει ο Λασκαρτζος, είναι το ελάττωμα που αγαπώ και θέλει έμέ. Εγώ σέρνομαι μόνο από αυτό, Άλίμονο, είμαι

παίγνιό του!» Το ξέρω, μία μέρα θάναγκασθώ κι' εγώ, θέλωντας και μη, ναφήσω το κάπνισμα. Άλλα τότε; Όταν θα πέσω άναίσθητος από την προϊούσα δηλητηρίαση. Έτσι το έκοψε, αυτόν τον καιρό, ένας φίλος μου, που εκάπνιζε κι' αυτός είκοσιπέντε χρόνια. Μιά μέρα, άξαφνα, του ήλθε του δυστυχισμένου μια ζάλη κι' έπεσε έτοιμοθάνατος. Η νικατίτη είχε κάμει το θαύμα της στον οργανισμό του. Είδαν κι' έπαθαν οι γιατροί να τον συνέφερουν. Και τώρα κάνει ειδική θεραπεία για να βγάλη το δηλητήριο από μέσα του. Αυτό είναι συνήθως το τέλος των μανιακών καπνιστών, όταν δεν είναι κάτι χειρότερο... Θε μου, τι άνόητοι που είμαστε οι λογικοί άνθρωποι! Πώς αυτοκατασφραβώμαστε εν γνώσει! Πώς άφηνουμε ένα γελοίο, βρωμερό, πολυξέσο, ολέθριο ελάττωμα να μās κυριεύη, να μās άραιοη και τη μικρή, την ελάχιστη θέληση που χραιάται, για ναφήση κανείς μια συνήθεια — γιατί τι άλλο είναι; — ή τουλάχιστο να την αλλάξη με μία λιγώτερο επικίνδυνη!.

Αυτά όλα έσκέφθηκα εξ αίτίας των κόκκινων κρίνων μου. Και σ'αυτά έγραφα μ' αυτή την ώμότητα, έπιτηδες για να σ'ας έντυπωθούν. Είστε πολύ νέοι ακόμα και κανείς σας δεν πιστεύω να καπνίζη. Άλλα προσέξτε όλοι καλά: Την πρώτη φορά που θα τύχη να πλησιάσετε στα χαίτη σας ένα δοκιμαστικό τσιγάρο, θέλω να θυμηθήτε τους κόκκινους κρίνους μου!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'. (Συνέχεια)

Και καθώς οι άτμοι άρχιζαν να χαμηλώνουν, ο Φρίτς μπόρεσε να ιδη πως ύστερ από τον κώνο, δεν έχασκε κρημόδες, άλλα πλαγιές μ' ελαφρότερη κλίση, που θα έφθαναν ίσως σ'αγα — σ'αγα ως την επιφάνεια της θάλασσας.

Έπειτα ο άέρας δυνάμωσε, ή σημαία ξεδιπλώθηκε ολάκαιρη και κάτω άπ' την ομίγλη, όλοι μπόρεσαν να ιδούν την πλαγιά 'ς ένα μάκος από εκατό πόδια.

Δεν ήταν πια σωρός πετρών. Ήταν πλαγιά βουνού, σκεπασμένη από μία βλάστηση, που τα μάτια των ναυαγών είχαν να ιδούν μ'ημέρι!.

Γι' αυτό με πόση άπληστία εκόιταζαν εκείνες τις πρασιναδες, τα δενδράκια, τους θάμνους, τις άλδες, τα μύρτα που φύτευαν εδώ κι' εκεί!

Και να άξαφνα, σε άπόσταση δεκαόσινων ποδιών, μεσ' από τα σχίσματα της ομίγλης, ξεφανερώνονταν οι κορυφές ενός δάσους, που ακλώνεται ολάκαιρες λευγες! Έπειτα και μία μεγάλη κενιάδα, γόνιμη, καταπράσινη, με δένδρα, με λειβάδια, με χωράφια και με ποταμάκια, που το κυριώ-

τερο διευθύνεται ανατολικά και τελειώνει 'ς ένα όρμο της άκτής!.

Να κι' ή θάλασσα, που ξαναφάνεται δεξιά κι' άριστερά και φθάνει ως τον όριζοντα! Δεν μένει παρά να φανη και μπροστά, και να κάμη τη γη. Εκείνη άχι πια ένα νησί, άλλα ένα νησί, ένα μεγάλο νησί!.

Τέλος, σε πιο μεγάλη άπόσταση, διαγράφονται άμυδρά οι κορυφογραμμές μιάς άλλης βραχσοειρας, που εκτείνεται από τη δύση προς την ανατολή.

— Να φύγομε! φώναξε ο Φρίτς. — Πάμε γρήγορα! είπε ο Φραγκίσκος. Πριν νυκτώση θάμαστε κάτω.

— Και θα διανυκτερεύουμε κάτω από δένδρα! έπρόσθεσε ο πλοίαρχος Γκούλδ. Τη στιγμή εκείνη διαλύθησαν κι' οι τελευταίοι άτμοι. Κι' ο άπέραντος άκακος παρουσιάστηκε μπροστά τους σε μία άπόσταση έπτά ως όκτώ λευγών.

Νησί!... Η γη τους ήταν νησί!... Είδαν τότε, ότι ή βορεινή άκτή είχε τρεις διαφορετικούς όρμους, ένα μεγάλο στα βορειοδυτικά, ένα μέτριο στα βορεινά κι' ένα μικρό, με βαθύτερα σκαμμένο, στα βορειοανατολικά.

Στη θάλασσα, καμμία άλλη γη. Και κανένα πανι στον όριζοντα.

Τι διαφορά από την άγονη χώρα, που είχαν περάσει οι ναυαγοί, ως 'ς αυτή που άπλονόταν τώρα μπροστά τους! Μία γόνιμη έξοχη από δάση, από πεδιάδες, με την πλουσιώτατη βλάστηση των Τροπικών. Άλλα πουθενά χωριά, ούτε σπιτι, ούτε καλύδι.

Και τότε, από το στόμα του Φρίτς βγήκε μία κραυγή, ενώ το χέρι του έδειχνε προς τα βορεινά:

— Η Νέα Έλβετία! — Ναι! ή Νέα Έλβετία! φώναξε κι' ο Φραγκίσκος. — Η Νέα Έλβετία! είπαν, με κομ-

μένη άπ' τη συγκίνηση φωνή, ή Τζέγγυ κι' ή Ντόλλ.

Ναι, μπροστά τους, πέρ' από κείνο το δάσος, πέρ' από κείνα τα λειβάδια, ήταν τα στενά του Φραγκμού που έκλειναν την κοιλάδα του Γκρόνταλ. Από κεί άρχιζε ή Γη της Έπαγγελίας, με τα δάση της, τους άγρούς της, το ρέμμα των Τσακαλιών, το Φάλλενγορο και το Φελσενγάιμ!.

Ο όρμος εκείνος, άριστερά, ήταν ο όρμος των Μαργαριτών μακρότερα, σαν ένα μαύρο σημάδι, ο Άναμμένος Βράχος, στεφανωμένος από ήφαιστειακούς καπνούς, έπειτα ο όρμος των Ναυτίλων με το Άκρωτήριο της Ψεύτικης - Έλπίδας, και τέλος ο όρμος της Σατηρίας με το νησί του Καρχαρία έμπρός. Και γιατί δεν ήταν από το πυροβολείο του οι κανονίες που είχαν άκούσει, αφού κανένα πλοιο δεν έδλεπαν τώρα ούτε στον όρμο ούτε σ'αίνοχιά;

Και με μία χαρά ανέκφραστη, που έκανε τις καρδιές τους να πάλλουν και τα μάτια τους να θαυρόζουν, έγονάτισαν με τον Φραγκίσκο κι' έδδξασαν τον Θεό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Μία σπηλιά στο ριζοβόθρι. — Γυρισμός στα περασμένα. — Μία άπό το δάσος. — Μία άπειλόση. — Ο ποταμός Μόνιγολ. — Η κοιλάδα του Γκρόνταλ κι' ο Φραγκμός. — Μία νύκτα στο Έμπερφορντ.

Η σπηλιά, όπου, τέσσερες μήνες πρωτότερα, είχαν διανυκτερεύσει ο κ. Ουόλστον, ο Έρνέστος κι' ο Γζάν, — την παραμύνη της ημέρας που έστησαν την άγγλική σημαία στον κώνο Ζαν Ζερμάτ, — άντηγούσε άπόψε και ξεγελίριζε από τη ζωηρότερη κι' εύλογώτερη αγαλλίαση.

Όπως την προηγούμενη νύκτα, κανένας πάλι δεν μπορούσε να κλείση μάτι. Άλλα άχι από άνησυχία, άχι από έγωνία. Τους κρατούσε άγρυπνους ή έξωση των πνευμάτων, ή σωρεία των οκέσιων, ή άνυπο-

μονσία κι' ή χαρά. Από την άπελπισία, πέρασαν διαμιάς στη μεγαλύτερη έντυχία! Ούτε στιγμή δεν είχαν άργοπορήσει στην κορυφή του κώνου.

— Πάμε γρήγορα κάτω! είχε πη ο Φρίτς. Άδύνατο να μη βρούμε κανένα μέρος κατάλληλο για να περάσουμε τη νύκτα!

— Ναι, είχε άποκριθή ο Φραγκίσκος. Και σε ταρναντακτώ ώρες θα είμαστε στο Φελσενγάιμ!

Κατέβηκαν, με τον Φρίτς, πάντα μπροστά, κι' έφθασαν στα πόδια της βουνοσειρας. Το ένστικτο του προσανατολισμού τους ώδήγησε να πάρουν τον ίδιο όρμο που είχε ακολουθήσει τότε ο κ. Ουόλστον με τους συντρόφους του και πριν από τις όκτώ, βρέθηκαν στην άκροδασία.

Ο καύκλιος τότε ανακάλυψε και τη σπηλιά. Δεν πειραζε που ήταν μικρή, αφού έφθανε για την Τζέγγυ, τη Ντόλλ, τη Σουζάνα και το μικρό Μπόμπη. Οι άνδρες θα επλάγιαζαν στο ύπαιθρο.

Από τις άσπρες στάχτες μιάς φωτιάς, συμπέραναν πως ή σπηλιά εκείνη κατοικήθηκε κι' άλλοτε. Όσοι ο κ. Ζερμάτ, ο κ. Ουόλστον, ο Γζάν, ο Έρνέστος, Γσως κι' οι γυναίκες των δυο οικογενειών, πέρασαν κάποτε το δάσος εκείνο, έπειτα ανέβηκαν στο βουνο και τέλος έφθασαν στην κορυφή του κώνου, όπου ήταν στήμένη ή άγγλική σημαία...

Μετα το δείπνο, αφού ο Μπόμπης κοιμήθηκε σε μιάν άκρη της σπηλιάς, οι ναυαγοί, μ' όλους τους κόπους της ημέρας εκείνης, εξακολούθησαν να συνομιλούν.

Έλεγαν προπάντων για το Φ. Λ. γ. κ. Ήταν βέβαιο τώρα πως τις δικτώ εκείνες ημέρες, που ο πλοίαρχος, ο καύκλιος κι' οι επιβάτες ήταν φυλακισμένοι, το πλοιο είχε διευθυνθή προς τα βορεινά.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΩΣ ΞΕΣΠΛΩΘΗΝΕΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕ Υ. [Εικονογραφημένο από τον ίδιο].
Αγαπητή μου Διάπλασις!
Είναι άδύνατο να φαντασθής πόσα μέσα μεταχειρίζομαι για να ξεσπλώσω! Θαλέγεσ πως όλες οι άνακαλιήψεις κι' οι έρωσεσεις του αλίνου δεν έστιν παρ'α για να με ύπηγοτον. Και πρώτα-πρώτα, γράφω στους φίλους μου γράμματα που τα στέλνω με το βράδοι. Συχνά τηλεγραφώ στους αντίπροσώπους του Συλλόγου μας. Για να προσθάσω κανένα περαστικό από την πόλη μας, καθάλλικώς έν' έλογο και τρέχω (μην ξεχνής άλλως τε πως είμαι... Τζόκευ!) Άλλοτε μπαίνω στο αυτοκίνητο και κόβω... σπάρτα μύλια την ώρα. Όσο για το σιδεράδουμο, αυτός τότε παίρνει τα γράμματά μου και τότε μένα τον ίδιο. Όταν βιάζομαι πολύ, χρησιμοποιώ την μηχανή μου.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΤΑΧΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Φταχό λουλούδι φέρωσε
σ' έρωμο από χρώμα βράχι
μέσα σε μάθη μοραβιά.
Κάτω το κύμα μούγγριζε
μέσ' αλών καιρών τη μάχη,
και κάπου-κάπου τούστελνε
καμιά άμνηση σ' οφέλι.

Έζησε με το μούρμυρο
και τη θαλάσσιαν αίρα,
μακριά από καθ' άλλον άνθό,
που λές και έλπίδα στέκουνται
σε περασμένα μάθη,
γέροντας την κορφούλα του
πρός το μουντό βυθό.

Πήγα, το ξαναζήτησα,
μιά χινοπάρου μέρα,
μ' ίδια χαρά κάποιον καιρο,
μά άλλο του! πτώμα κοίτουσαν
στο φύσημα τάγερο,
ένω το κύμα έτόνιζε
τραγουδι φλιβερό.

Δήμος Πόντης

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Όταν τα σύγγρα μαζεύονται
στον ουρανό, και τα πρωτοβόγια
υφαίνουν τη γη όταν τα άνθη
μαραίνονται και τα φύλλα πέφ-
τουν κίτρινα και ξερά, και τα ζε-
λιδόνια φεύγουν στις χώρες του
ήλιου όταν όλη ή φύση τρέμει
σ' ένα τελευταίο άγχομαχητό, και
όλα γύρω ξεψυχούν και πεθαί-
νουν, —τότε τα χρυσάνθεμα άνοί-
γουν, —τότε τα πέταλά τους, και με την
όμορριά τους δίνουν μια και-
νούργια ζωή στη νεκρωμένη φύση.
Χρυσάνθεμα άντρα, κίτρινα, φα-
ρά, κόκκινα, διαφανοφύλλα, μούβ...
Χρυσάνθεμα όλων των ειδών και
όλων των χωμάτων, μεγάλα και
φαγταχτερά, με τα φίλά και πυ-
κνά τους πετάλα... Άνθίζουν και
είναι σ' όλη τους τη δόξα και την
όμορφιά, στην έποχή που όλα
ναρκώνονται πάνω στη γη...

Κι' εκεί μακριά, στα κοιμη-
τήρια, όπου τα κυπαρίσσια σκυ-
βουν, σκυβουν πάνω στους τάφους
σάν γιαν' άνοιχουν τό μουσικό τους
έκει όπου, τη νύχτα, στην αστρο-
φεγγιά, οι σμιές των σταυρών,
μαρκώνονται, μαρκώνονται κι
απλώνονται πάνω στους άλλους
τάφους, κι' απαλιάζονται με
τους άλλους σταυρούς: έχει πέρα,
όπου οι νεκροί είναι μόνοι τους,
—έκει, τα χρυσάνθεμα παίζουν τον
ιερό τους ρόλο. Έχουν έντολη ή
μήν εγκαταλείφουν τους νεκρούς,
κάθε χρόνο. άμα ή φύση ξεψυχά
μεσ' στο σιωπηλό κάλαμα του φθι-
νοπάρου, αυτά ξεχονται για να
σκεπάσουν με μια καινούργια φο-
ρεσιά τους γυμνούς τάφους. Κι'
όμα φραά ο βοριάς, τα χρυσάν-
θεμα κουνούν, παραπονιάζονται, τα
κεφαλάκια τους, και ψιθυρίζουν
κάτι, κάτι σάν προσευχή και ή
προσευχή τους ένώνεται με το

τραίξιμο και ταναφυλητό των κυ-
παρισσιών που σκύβουν, σκύβουν
από πάνω τους... Και μεσ' στο βοι-
γητό του άνέμου, στις σκοτεινές
νύχτες του Δεκεμβρη, όλες οι ψυ-
χές των τάφων μαζεύονται εκεί
πέρα, για να χορεύουν τον τραλλό
τους χορό, και να πουν το φλι-
βερό τους τραγούδι στα ώμορφα
χρυσάνθεμα, στα λουλουδά των
πεθαμμένων...

Φειδοίλην

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Ω Ματαιότης, θεία
Μάαγα Νεραίδα,
Που λάμπεις εις τον κόσμο
Όσάν πυγολαμπίδα,

Ω θεία Ματαιότης
Μά άπονη και στυγνή,
Γιατί μάς άφαντίζεις
Σε κάθε μας στιγμή,

Πρόδηλος

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ (φυλ. 10-16)

Ο *Αριστοτέλης Κ. Ταμασ-*
κέης λέει πως το φύλλο της Δι-
πλασσης δεν είναι φύλλο από
χαρτί, αλλά από καρδιά μητέρας.
Αηλαδή, φανταστήτε τη Διάπλαση
κάθε μια καρδιά μ' έκτακτομύτρια
φύλλα, και μ' μοιράζην!

Πάλκην Λακάδ, και σ' *Κορ-
φιατόπουλό* μου. Κυριακές γίνον-
ταν μιά φορά κι' έναν καιρό,
που ή ζάχαρη εΐταν φτηνή και
μπορούσαν να φτιάξουν γλυκά για
να τραβήκουν. Τώρα όμως;

Μπαρό, *Αθυσότομος Έχά!*
Προβιάζεσαι γρήγορα-γρήγορα.
Κ' έγω τώρα θα σε κάμω...
ταγματάχην! θα περάσεις και
στη Σ.Σ.Σ., μά δίχως να γράφεις
γι' άφτη. Άμα γράφεις κι' όλα,
θα γίνεις αντιναγματάρχη.
Μονάχα τόνονιά σου είναι λίγο
παράξενο. Η ήχο δεν είναι
άδουροτομη. Ό,τι της πεις, το
ξαναλέει ακόμα σιγοντότερα και...
σ' μόνο τόκοις; Ογαθή!

Πολύ φοβάμαι όμως, πως τ'
Αγρίμ θα μείνει άγρίμ. Για-
τί, καθώς βλέπετε, βάλθηκε να
με ξανάγη. Κ' έτσι, καλύτερα να
μη γίνη δασκάλα. Κάτι θέλω
να ρωτήσω τον *Αγαθό Δείβολο*,
που είδε τόγερω με τα θεριά:
Έΐταν και άγρίμ μέσ'; Άν είταν
θα πει πως ο *Αγαθός Δείβολος*
θα γίνει α) δάσκαλος; β) άνθρα-
κοπάρχος.

Το *Τιμημένο Τουφέκι* θαπαυ-
γείλει βέβαια πόσημα για την
100ετηρίδα. Έγω όμως λέω, το
καλύτερο και ταγιασσότερο ποι-
ημα θα είναι γι' αυτό μιά...
τουφεκιά. Μην τρομάξετε...
δε θά σκοτώσει το Άγρίμ. Να
τρομάξετε μόνο άν ή τουφεκιά
γίνη καγονιά των... *Ιούνιο*. Άλλά
Αποστόλη των λέν, κι' έχει γιορτή
του των < Αγίων Αποστόλων>, ά-

στε πιθανό να το βρονε ήξει
που λέμε. Άς είναι! έγω, δεν το
πιστεύω. *Δροσοσταλίδα*

ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΣ

(Στο φίλο Γιάννη Σκουραδίδη)

Έΐχαμ' άράξει στην Αμμόχωστο,
κι' επειδή το βεπόρι εις κολήσει
στην προκυμαία, μ' ένα πήδημα,
βρεθήκα έξω.

Τώρα τι διατυπώσεις προηγήθη-
καν άπ' αυτό το πήδημα, άλλος
λογαριασμός άτύπος!

Δέν βλέπει κανείς παρή κα-
λή κάστρα κι' έκκλησιές.

Για να βγής άπ' την προκυ-
μαία, πρέπει να περάσεις δυό-τρεις
μεγάλες άψιδωτές πόρτες. Ύστε-
ρα θα βρεθής σε κάτι στενούς-
στενούς δρόμους, γεμάτους άμμο.

Σπίτια χαμηλά, σπάνια να
βρής κανένα με δυό πατώματα.

Κάνεις στο δρόμο. Έταν άν-
θραπο, ένα είδος... μέ μπ' ο' σ' ο, μ'
που περπατούσε ακυφτός, με το
καπέλλο στυραβά, με τα χέρια στις
τσέπες, ρώτησε:

«Πού βγαίει αυτός ο δρόμος,
παρακαλώ»;

«Καλήν ήμέραν» μου λέγει
διορθώνοντας το καπέλλο του—
«θείλεις ο κύριος τίποτιν χαμάλην,
βαλτίσαν»;

«Βρέ, πού βγαίει ο δρόμος ρώ-
τησα, και όχι χαμάλην και βα-
λίτσαν».

«Έν ήξέρω!»

Προχώρησα λίγο ακόμα, είδα
καμιά έκαστη άναμόμυλους,
κουράστχη, και άποφάσισα να
γυρίσω...

Έξαρνα πρρηρ... βρέχει!!

Μπαρε...λέγω με το νου μου,
κάμε πίσω μη χαλάσωμα τα φα-
θόκια μας!!!

ΣΚΗΝΗ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ

Μεσ' στη βαθεία σιωπή της νύ-
χτας, που το σκοτάδι των δοθ
μεν τη δυναμάνη, άκουσα σαν
ένα παράξενο θόρυβο πρώτα-
κρότα, κι' ύστερα, με μιά δυνα-
τή προσπίτεια, μπόρεσα να ξε-
χωρίσω τους ζοηρούς ήχους έν-
θουσιαστικού τραγουδιού, που
καϊζόταν άπό λατέρνα...

Ίσως ή μικρόνη μουσική, δυο
άκεχη κι' άν ήταν, σε μιά τόσο
ποιητική στιγμή, μου έδωσε κά-
ποιο κερφιδόροπο βέβαια, ώστε
μ' εξαχρίστησα να παρακολου-
θήσω το τραγούδι με τις διάφο-
ρες άποχώσεις του τόνου του,
δοσ πλησιάζε.

Έμουν τέλεια ευχαριστημένη
και, κρατώντας την άναπνοή μου,
περίμενα να πλησιάσει, όταν μεσ'
στο σκοτάδι διακρίθη δυό-τρεις
σιλουέτες ανθρώτων να γυρίζουν
ροθμικά, σύμφωνα με τον ήχο
του τραγουδιού της λατέρνας.

Τόσο παραξευθίθηκα άπ' την
άστεια και παράκινη αυτήν έμ-
φάνιση, που μ' άληθινή περιέο-
ρεια παρακολούθησα δυο μπέ-
τρες το σκοτάδι, τις κινήσεις
τους...

Σε λίγο αυτός προχώρησαν.
Σίγα- σίγα ή ήχος της λατέ-
νας αδυνατίειν... Τώρα άπό
μακριά την άκούω, έν φ' φέρω
μικροτά μου τη σκηνή το χορού...

Κρυσταλίνα

ΣΚΥΛΛΟΣ ΠΟΥ... ΞΕΣΠΑΣΘΕΝΕΙ

Μιά φορά, ένας χειροπόρος στο
Παρίσι, γυριόντα: βράδυ στο
σπίτι του, βρήκα έμπρός στην
πόρτα του έσπαλμένο ένα σκύλλο,
που είχε σπασμένο ένα του πό-
δι. Ο γιατρός τον λυπήθηκε, τον
πήρε μέσα στο χειρουργείο κι'
ύστερα άπό πολυήμερη θεραπεία,
τον ξάτησε.

Ο σκύλλος, άπ' ού έδειξε με
πολλούς τρόπους την ευγνωμο-
σύνη του, ξηγης.

Έξη μήνες πέρασαν...

Ο γιατρός είχε σχεδόν ξεθά-
σει το περιστάτικό έκτεινο, όταν
ένα βράδυ, γυρίζοντας πάλι, έα-
ναβρίσκει τον σκύλλο μπρός στην
πόρτα του.

Μόλις ο σκύλλος είδε τον
σωτήρα του, άρχισε να τον γλύ-
φι, να του κάνει χιλια χάδια, σαν
να ήθελε να του ζητήσει μιά χά-
ρη. Άμα είδε ότι ο γιατρός έδι-
νε προσοχή στα χάδια του, έφυ-
γε τρεχάτος και σ' ένα λεπτό έα-
ναπαρουσιάστηκε, οδηγώντας μιά
κουστή σκύλλα!!

Ο σκύλλος, έξεσπάζανε ο-
πό το του γιατρού του! Το καλό
που είδε άπ' αυτόν, ήθελε να το
λάβουν κι' άλλοι.

Έτσι δεν άγονν και τα παιδιά
με τη «Διάπλασι»;

Ελευθερωτής της Πανίδος

ΑΙ ΔΥΟ ΑΠΟΥΕΙΣ

Κρού! Μά τι κρού ειγ' αυτό,
και χιόνι και άέρας! Δέν κοτς να
ξεμυτίζεις μαύτων τον δαιμονί-
εμένο καιρο. Πρέπει νασαι πάντοτε
μέσα, κοντά στη φωτιά. Κ' έν
έβγης; Έ! τότε πρέπει νασαι
διπλαμένως σάν άραποσίτι, για
να μη κρυώεις, και μάλιστα μαύ-
τή την αναθεματισμένη γριππη.
Πούσαι, κολοκαϊρικά μου, που
μπορεί κανε σ' άνβγη έξω, να τρέ-
ξην άνβρη στα δένδρο, να φάη
τά φρούτα τους. Και όταν του κα-
πνήσι μιά μπουλά, μέσα στη θιά-
λασσα! Άχ! έλα, καλοκαίρι, παι,
γιατί αυτός ο γερο-γκρινιάς ο
χειμώνας θα μάς παθάρη!.

Όψ! Μά τι ζέστη ειγ' αυτή, και
τι σκότη! Είναι άναπόσορο! Να
μη μπορής να κινήθεις άπό τη ζέ-
στη! Να σε κινή ή ήλιος και να
σε βαρή στο κεφάλι, να σε άποβλα-
κώνη. Άχ! γέρο-χειμώνα μου
γλυκέ, ποδαι: Τι θάρτα είναι να
κάθεισαι κοντά στη φωτιά και να
διαβάζεις κανένα βιβλίο, ή να σου
λέει παραμύθια ο παπός. Τι ά-

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο μάθημα της Λαϊκή ητικής-
— Λέγε μας, Τοκό. Άν έχεις 110
δραχμές και ξεδύσης τις 68, τι
θα κάνης για να βρής πόσες σου
έμειναν;

— Θα τις μετρήσω!

Εστάλη από τον Αθηναίου Ιππότου

Η μαμά... Δέν ντρέπεσαι. Χα-
νούμαι, ακόμα δεν πέρασε μιά έ-
βδομάδα που πέθανε ή γιαγιά σου
και ού παύεις παινο;

Το Χανουμάκι... Μά έγω,
μαμά, παίζω μόνο στις μαύρες
νότες!

Εστάλη από τον Σατανα

Η Μιμ(κα) δέν προσέχει στο
μάθημα. Κι' ή δασκάλα, για να
την πείσει, την ρώτ:

— Που είναι ή λέξις άντήρ, Μι-
μ(κα);

Μ' άπή δεν τα χίττει:

— Στο βιβλίο! φωνάζει.

Εστάλη από το Καλαματ. Δουλοδή

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακολουται οι Συνδρομη-
ται, των οποίων έλθεν ήδη ή
συνδρομή, να σκεύσουν να την άγα-
νίσουν. Είς τοιαύτας περιστά-
σεις καμμία καθυστέρησις δεν
επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνεται το
έργον μας.

Οι άν Αιγύπτου και Κύπρου
Συνδρομηται ήμπορούν να στεί-
λουν το αντίτιμον μέσον Τραπεζ-
ής Αθηνών ή Τραπεζής της
Ανατολής δια διατακτικής των
έκει υποκαταστημάτων των.

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπόρχουν ακόμα μόνον οι έ-
εις όκτω: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, και 21ος. Έ-
κτος τόμος 8ραχ. 5, ταχυδρο-
μικός δε άποσπελλόμενος 8ραχ.
5,80 δια το Έσωτερικόν και
8ρ. 6,20 δια το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1920)
υπόρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 27 έν όλω. Έκάστος τόμος
8ραχος 8ρ. 18 και αραιμένος 8ρ.
18. Ταχυδρομική τέλη έκίστου
τόμου προσθετά εις τας άνω τί-
μας: Δια το Έσωτερικόν λεπτά
50 ο 8ραχος και 8ρ. 1,50 ή ραμ-
μένος, δια δε το Έξωτερικόν 8ρ.
3, — εις όσον προς εις ραμμένος.

Της Β' Περιόδου (1894—1920)
υπόρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 27 έν όλω. Έκάστος τόμος
8ραχος 8ρ. 18 και αραιμένος 8ρ.
18. Ταχυδρομική τέλη έκίστου
τόμου προσθετά εις τας άνω τί-
μας: Δια το Έσωτερικόν λεπτά
50 ο 8ραχος και 8ρ. 1,50 ή ραμ-
μένος, δια δε το Έξωτερικόν 8ρ.
3, — εις όσον προς εις ραμμένος.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναμένους της
συνδρομής του.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ 'ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ',

Στις 8 ο'clock π' ο' ρ' : Αν άπαντα
εις έσπώσεις και άπορίας, που
έσκολα βόλοιται καθενας την άπάν-
τηση και την ίδαν στον Όδηγόν
του Συνδρομητού, άμα τον δια-
βάση προσεντινά. (Ίδε φυλ. 1-3.)

ΠΩΣ περάσατε λοιπόν την Πρωτό-
μαγιά; Και πως σ' άφάνη το και-
νούργιο φρούτο, δηλαδή ή ζέστη; Αι-
γάκι πρώτο, έ; Άς είναι, λίγες ήμέ-
ρας άκόμη θα υποφέρετε, άσπου να κλει-
τούν τα Σχολεία. Κ' έπειτα κούε: σ' άς
παι: 1) Ταξείδια, έκείνς, λουρά. Η
σπείται, σκερδ και ήσυχου σπείται, με
διάδασμα, με ύνο, με πικρήδι, άσπου
να γιάρ ή ήλιος για να πάτε περιπα-
το. Έίτε στην πόλη, είτε στην έξοχή,
για σ' άς πάντα το καλοκαίρι θα είναι
ώρατο...

Στο μεθεπόμενο φύλλο θα προκηρυ-
χθί ο 195ος Διαγωνισμός προς σύνθε-
σιν Πνευματικών Άσκήσεων. Θα τήν
έθαξα μάλιστα στο έπίμενο, αλλά θέω
να δημοσιευθόν πρώτα τα αποτελέσματα
του περυσίου. Άσθάσο σ' αλλο το έκ-
τει και να έτοιμάσετε τις απαντήσεις σας.
Οι όροι θα είναι οι ίδιοι. Μπορείτε
μάλιστα όσαι τις έχετε έτοιμες, να μου
τις στείλατε κι' άπό τώρα. Μην έσχύ-
σατε να βάλετε και μεριές Άσκήσεις
για Γαλλομαθές. Άπό της Τουνίου
θήρχισω να δημοσιεύω Άσκήσεις άπο
τις νέες συλλογές.

Οχι, Μικρό Αθηναίε, ή Μαριέτα
Γισκανούλου, επειδή ξέρει λατινικά και
μακαράζει Όράσιο και Σουετώνιο, δεν
θα πη πως είναι δασκάλα ή... καθηγή-
τρια. Είναι όπλως ένα κορίτσι καλής
οικογενείας, άπο τις καλύτερες της Ζα-
κύνθου, που έχει έρωτα στα γράμματα
κι' έφροντισε να μορφωθί. Το βιβλίο
της, «Ποητική Τέχνη», είπα ότι θα
είναι έτοιμο μετά ένα μήνα και τιμαται
8ρ. 6 (ταχυδρ. 8,50 και 7 σεδ. Έξωτ.)

Κι' άλλους πέπτε συνδρομητάς μ'
έγγράφει σήμερα το Άνοσοκόριτο!

Και μ' έρωτά άν θα πάρη το Βραβείο.
Μά βέβαια έν εξακολουθήση έτσι, θα
τους περάση όλοι: στο έξοπάδιμα.

Ναι, τον γυριώνω τον κ. Γάκια, την
λυκιάρχην. Είναι κι' ένας άπο τους πιο
καλούς Έλληνας διηγηματογράφους.
(Η μήπως είναι άλλος ο Ιω. Α. Γά-
κας, ο συγγραφέας;) Όπωσδήποτε τον
ευχαριστώ πολύ για τα καλά λόγια
που σου είπα για μένα και για τη βρή-
θεια που σου δινε στο έξοπάδιμα.

Καμείλα, με πολλά μου χαρά έλα-
θε γράμμα σου ύστερ άπο έσπερι-
μίγες που είχα να μου γράψης. Κι'
έν και με δεμένο το χέρι—περιστικά,
μά τι έπαθε; —πολύ άναώννωστο μου
φάνηκε, γιατί μόνο μιά λέξη δεν μπι-
ρεσα να διαβάσω: Έκει που λες πως
«Πόλεμος» κι' ο «Κόκκινος». Βρά-
δος είναι, κατά την ιδέα σου, τα κα-
λύτερα Έλληνικά... τί; έργα; διηγημά-
τιστάματα; όχι! βιβλία... Νάξερα τι
ήθελες να πης! Περιμένα τώρα να μου
γράψης και με λυτό χέρι, και να μου
γράψης όπως άλλοτε συχνά, άπου παύ-
ουν και τα μαθήματα.

Αμάραντε, ο κ. Φαίδων, έλαθε, το
γράμμα σου και λυπήθηκε για την κα-
ταστροφή του. θόσους του χωριστί
που τόσο όμορφα την περιγράφει. Α-
θηνιακή Έπιστολή! Όμως, γι' αυτό το
έτήμα, τη θεωρεί άνωρετή, γιατί βέ-

βαια δεν θα την έλάβαζαν ούτε ζυλο-
κόποι ούτε έμπρησαι θροσόν,παρά παι-
διά που αγαπούν τα βάρη και έν τα
πειράζουν κοπέ.

Το γράμμα του Νελλου τελειώνει
έτσι: «Αίτη τη φορά θα μου άπαντή-
σης, άν όχι για τις βλακείες που σου
γράφω, το λίσχιστο για τα σκίτσα που
στολίζουν το γράμμα μου. Πίς μου
έτη ιδέα σου.» Είναι βέβαια τώρα πού-
ο Νελλος κάθε άλλο γράφα παρά βλα-
κείας το σκίτσα του όμως υπερβαίνων
και τις έξυπνάδες του. Είναι πάρα πολύ
όμορφα κι' έχω την ιδέα πως άν καλ-
ήτερηθί, αυτό το τάλαντο θα διαπρέ-
ψη. Μά μου φαίνεται πως το είπα και
άλλοτε. Και γενικώς παρατηρώ, ότι
οι ζωγράφοι στον κύκλο μας είναι τό-
ρα πολλοί και καλοί.

Σ' αυτό, Π. Αλ. Σαηθ, φταιεί ο
διανομας του Ταχυδρομείου σ'ς: γιατί
πρόπει να ξέρης — και να το ξέρουν
όλοι, — ότι τα φυλλάδια όλων των συν-
δρομητών κάθις πόλεως ταχυδρομι-
κονται έδο μαι, ε' ένα δέμα, για να
λαβαίνης λοιπόν έσο το 18ον, ένφ οι
άλλοι συνδρομηται έλαβαν και το 19ον,
θα πη ότι ο διανομας άρρησται να σου
το φέρη ή ότι άρρησαν να σου το δώ-
σουν στο Ταχυδρομείο σας.

Φάουσε, έδειξα το γράμμα σου στον
κ. Φαίδωνα, ο οποίος σου άπαντά, ότι
στην Έπιστολή του εκείνη δεν άνέφερε
όλα τα γλυπτικά και ζωγραφικά έργα
που του άρσαν, γιατί ούτε ο χάρος
του το επέτρεπε, ούτε αυτοί ήταν ο σκο-
πός του. Όσο για τα έργα του Τά-
κωβίδη, του Δημητριάδη και τού Γε-
ράλη, ποίος μπορεί να έχη διαφορετική
γνώμη; Και το Μάρτιο της Άγίας
Αγνης, του Πελεκάση, θαμύστα. —Τά
Παύ. Πνεύματα που μου έστειλες, πα-
λιά και γνωστά. Να μου στείλης καινού-
ργια, άν έχεις. Και να τα γράψης χωρι-
στά, όχι μαζί με το γράμμα.

Πολλάκι της Έσημον, σ' ευχα-
ριστώ για όσα γράφεις και που δεν
μα ξεχνάς μ' όλα τα μαθήματα. Άλ-
λά ή παραπονοία γι' Άσκήσεις; Δέν
είπα τόσες φορές ότι δεν δημοσι-
εύω κανένος, παρά μόνον εκείνον που
έγγων άδνει μέρος στο σκετικό διαγω-
νισμό και μου έχουν στείλει έγκαίρως
— άπο πέρω, — μιά όλακίρη Σύνταξη
Άσκήσεων. Αυτό μπορείς να κάνης
και σου, τώρα που θά προκηρυχθί ο
νέος Διαγωνισμός.

Πάλι καλά που με θυμήθηκες, Έλ-
ληνην Τρόπατο, έστο και νυσταγμέ-
νος. Πόσο θα ήθελα να μου πης τις
ιδέες σου για το θέμα που άγγίξικ.

Άς έπίσω πως θα το κάμης, όταν
θάξης γυριόση νύστα και περισσότερο
χαρτί. Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ για
τα καλά λόγια.

Έλαθες, Πυργηπίσσα των Δολ-
λαριών, σου ένέκρινα το ψευδώνυμο
και σ' ευχαριστώ πολύ. Δέν έπρεπε
όμως να έχης διαταγή, γιατί ξερε-
πώσος έπικης είμα; στα παιδιά μου.
Γράφε μου.

Εστίλα, Δοξασμένο Κοητιέπουλο,
Μην άνησυχίς, γιατί έκμεες το χρέος
σου. Και χρέος κάθε συνδρομητού, κα-
θε άγαπητού, είναι να καταγγέλλη,
όταν φάπη στο φύλλο μας καμμία
άντιγραφή.

βλο, το βλον δρ: 7. Για το Ξαωτεριό
δμως πάντα 6,50.)

"Όσο γιά τή συνδρομή «Διαπλά-
σεως» τού Ξξωτεριού, όσοι ένεγρά-
φισαν ώς τώρα, δέν θά πληρώσουν
αΐτηση, επειδή τα φύλλάδια τών συν-
δρομητών, μέχρι 31 Δεκεμβρίου, θά
έξακολουθήσουν νά στέλλονται μέ 5
λεπτά. Από 1ης βμας Ιανουαρίου
1922 κάθε φύλλάδιό γιά τό Ξξωτε-
ριό θά στοιχίζει επίσης 10 λεπτά τα-
χυδρομικά. Η συνδρομή επομένως τού
Ξξωτεριού, από σήμερα, αυξάνει εις
δρ. 25. Νά ζερώουν λοιπόν βλο, και
προπάντων οι Ξεσπαθάνοντες, ότι όσοι
έπισησί συνδρομητάί έγγραφοται από
σημερον κι έφεξής, θά πληρώνουν
δρ. 25.

Η ειδοποίησις αυτή δέν ενδιαφέρει
τούς συνδρομητάς τού Ξξωτεριού,
παρά μόνον έρ' όσον έγγραφοται και
αυτοί συνδρομητάς ή παραγγέλλουν βι-
βλία διά τό Ξξωτεριόν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αΐτην την εβδομάδα έβρα τα
έξής: «Διατωλή Ψυχή». — Καρά
γιά τή Χάρα κη. — Μερικές Απο-
ρίες.— «Κωμικών Γεγνός». — Αση-
ρημάδα. — «Ο θάνατος τού πουλιού».
— «Μιά λιμνούλα στό λιβάδι». — «Η
όςις». — «Φυλακή» κη. — «Σκουπίδι
στό δρόμο» κη. — «Οι χαιρετισμοί».
— «Η βροχή». — Παιδ. Πνεύματα.

**Κριτική τής προηγουμένης Σε-
λιδος:** «Ο γεράο Ξαωτεριό». Πάλι
τεχνικά ζωγραφίζεται ο καλλός αυ-
τός παππούς μέ τό διάλογο που
πάνει. "Ένα καλό ήδογραμικό διη-
γηματάκι. Αλλά τό συντόμωμενο βώ-
δι έκεί. — «Άκου τί γίνεται τό σο-
δυ». Υποβλητικό, λιγάκι άσυνάρ-
τητο. Μά ίσως τού ταυριάζει αΐτη
ή άσυναρτησία. Τό ρουλίημα δέν
έξρω καλό-καλά τί σημαίνει, επο-
μένως ούτε άν μπορέθ ναίς νά πθ
τιό ρουλίημα τού ριζιόνθ. — «Τά
καλά τής βροχής». Σκηές από τήν
καθημερινή ζωή, μέ άφελεια γραμ-
μένες. Το δοντιόμωμο κι' αυτό,
γιά νά ή χωρέθ. — «Ηρόδες». Πολύ
καλό. Είναι ή στιγμή τής αυτοανα-
γνώσεως, ή στιγμή που καταλαβαί-
νει κανείς τή θωραχή του. Μά είδη
νά τήν μεταχειροσθή πάντα γιά κα-
λό. — «Συμφέρον». Έξυπνο και
χαρσατηρικτικό. — «Ο Μουσικός». Ρο-
μαντικό, τής καλής Σχολής.
μέτρια γραμμένο. «Έχει όμοιο και
μοριόνά καλά μέρη, και τό έντερωμα
κι' αυτό, γιά νά μή βάζουμε βλο τά β-
δια τών ιδιών. — «Έξπνικακαλουντά». "Ένα νόστιμο λογοπαίγνιο. — Σφμιτω-
αίς «3 αΐτη τή Σελιδα νά μην διάδεχθ
μετάφραση. "Όλο και πρωτοτυπία.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΑΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον ζητούνται ή ά-
ναγοθένται, άν δέν συνοδεύεται από τό
δικαιώματος, δρ. 2. Τα έγκριόμενα ή
άναγοθέντα λαχούσι μέχρι τής 20 Νο-
εμβρίου 1921. "Όσα συνοδεύονται από
Α αριθμόν εις άριθμόν και βμα άπό Κ
εις κορίτσι].
Νέα ψευδώνυμα: Μυροβόλος
*Ιωνία, ά. (+X). Δάκνις τού Απει-
ρου, ά. (ΣΣ). Θεμέλιον Δόξης, ά.
(ΜΜ). Ξαωδαλιάρια, ά. (ΓΚ). Γλυ-
κατα Έλλάς, ά. Λαβουάδα, ά. (I).
Νίκη-Έλλάς, ά. (ΝΘ). Ηρωικό Θα-
κόσμο, ά. (ΑΑ). Κασταή Πανί-
ση, ά. (ΑΖ). Αεροναύτης, ά. (ΔΝ).
Πνεύμα τής Αρτιλογίας, κ. (Παξ).

Εδνης Ψυχή, ά. (X). Σκρόβια
Φύλλα, ά. Πορευμένο Χαμόγλο κ.
(ΠΙ).

Ανατσώσεις Ψευδώνυμον: Βα-
σίλισσα τής Παπαρονας, κ. Παγ-
κίλισσα τών Δολλαριών, κ. Τραγοδι-
τής Ένάσεως, ά. Αβρα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 9 τό πολύ προτάσεις λακ. 50
Διά τας περιλήπον λεπτά 10 ή λέξις.
Μ.Μ. επιθυμούσι νάνταλλόξου:
ή Νύμφη τού Δίονος μέ Σαρλό,
ή Αειδιά, Αίλικαν, Αγορονόρισσο
Σπουρχίτην. — ή Έθνική Αμωνα μέ
Άημον Πόννη, Μαρτζελίαν, Καμύ-
λιαν. — ή Γλυκεία Έλλιάς μέ "Ιδω-
δη Καρδιά, Ένδοξον Θαλασομάχον,
Ανάλ. τ. Καρδιάς, Κολέβριον. — ή
Προγκίλισσα τών Δολλαριών μέ Μα-
ρικην Σελήνην, Σείριον, Φοιδολήνην.
— ή Πτερωτή Καρδιά μέ Τριμύσιο
Τουφέκι, Μικρούταν Τραλιά, Άν-
θυρόστομον Ήρώ, Τραυλοδότην, Α-
σην, Διαπλασδόπουλο. — τό Κοινω-
νιολογίον μέ Αφελή Γυμνασιό-
παιδα, Ελευθερο. τ. Πατριός, Μεν-
ξεδ. Μπουνοτάκι. — ή Παπαρονα
μέ Ηβήν, Αντισμένη Παρχαλιάν.

Η Διάπλασις άσπείζεται τούς
φίλου της: Γαλανό Έλληνόπουλο
(Αινίματα, Μαγικές Εικόνας...μέταξος
κόπος και ου, φαίνεται, δέν έχει δια-
θάσει Όδηγό' τό τετράδιο έστάλη)
Βαθύν Έφράκι (διες είναι καλές)
Αλέρηδα τού Άπειρου (αυτό σου
διάλεξα σ' ευχαριστώ γιά τά καλά λό-
για γράσε μου) Μυροβόλον Ιου-
νίαν (χαίρω πολύ έστειλα γράφε μου)
Άρη (έλαβα, ευχαριστώ Αλευραν
έστειλα) Σερ Ραβεργάο (έλαβα, ευ-
χαριστώ τετράδιο έστειλα) Αγαθόν
Διάβολο (αυτά είναι ιδιαίτερα και δέν
άνακατεύονται) έού όμως μην ζενης
πως είσαι... αγαθός Διάβολος) Τά-
ταλον (έχει καλό). Γλυκεία Έλ-
λάδα (ναί, διά Μ. Αγγελίος και τέρ-
βρα και δια θεωρούνται ώς όδελφον
λέξεις) Καπέτιν Πουλιάν (δεκατά)
Κόρη τού Αιδόρου (ευχαριστώ γιά
τό ξεπείθωμα είδες τό ψευδώνυμο τής
νάς μια φίλης πές τής χειρισματα
και, άπου είναι βασάλτισσα, ές έ-
σπαθισή τύρα κι' αυτή) Βεατρίση
(έστειλα ή άλλη δα χήθησε) Ερά-
τωνα (ευχαριστώ πολύ γιά τό ξεπεί-
θωμα) Αγγελιον τού Πόνου (έστει-
λα 4 τετρ., προηγουμένη δέν έλαβα)
Γεώργιον Δ. Ελευθερο. (λίαν προ-
σεχώς σ' ευχαριστώ γιά τας καλές
διαθέσεις) Λεσημβριών. Ασιέρα
(να ιδούμε, άργότερα ή στήλη μπο-
ρεί νάκασυσταθή, κάπως προποσημέ-
νη) Μαγίαν τού Δόσου, Βαρο-
βάν, Ίδωνιόν κη. κη.

Ασροναύτην, Αλμύρηνην, Α-
θροναύτοπον Γορίλλαν, Παναχού
Παρόντα (έστειλα).
*Βίς όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν
3ην Μαΐου, θάκάνησω εις τό προ-
σεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομητάί παρακαλούνται νά
δηλώνουν άμέσως τήν νεαυ τον
δευδύτησιν εις τό Γραφειον μας,
άποστέλλοτες και 1 δραχμήν διά
τὴν έκτύπωσιν τής νέας ταϊνίας.
"Άλλως δάν ευδύνημεθα διά τήν
απόλειαν τών φύλλαδιών των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 194ου Διαγωνισμο-
ύ. Αι λύσεις βεντάί μέχρι τής
δης Ιουλιου άλλα και βραυ τής προθε-
σιμας ταύτης έρ' όσον δέν δά έχου
απόρη δημοσιονθή, όπως και τών προη-
γουμένων φύλλαδιων.

343. Δεξιόγραφος
Λύτα, θά σχηματισθθ
Στό Αίγαίο μικρό νησί,
Σ' άνωτος τού άγρου άν μία
Προσταθή άνωνημία.
*Εστάλη υπό τής Έθνικής Ένάτητος

344. Στοιχειόγραφος
*Αν μάθησες βιας έχω,
Πετασός είμαι και τρέχω
Τόν χειμώνα και τό θέρος,
"Ένα γούτα άν μου απαλείψης
Και τήν κεφαλή μου κούφης,
Νοσηρά θά γίνω μέρος.
*Εστάλη υπό τής Έλλ. Ανανεότησεως

345. Μεταγραμματισμός
Αίμνη ήγά' μια καθαυό,
Μά γιά έλάσσα περωό,
Το κεφάλι μου άν βγάλης
Κι' άλλα πόδι άν μου βάλης,
Γίνωμαι βλο άμυντικό.
*Εστάλη υπό τής Συγκροτής Αθήας

346. Τανόγραφος
*Αν ποσός δέν μέ περισφης,
Τούς ένδόχου προσφώνω
*Αν τόν τονισμό μου άλλάζης,
Πάντα κάτι θά γίνω.
*Εστάλη υπό τού Πισίτις-Πατρίς

347. Αίνιγμα
Ψάρ είναι νόστιμο
τό άρτυνίκο μου
Μέρος τού βλοου σου
τό θληκό μου.
*Εστάλη υπό τού Άσειδέως

348. Γονία
* + * * * = Ένομοιο.
* + * * * = Ποταμός.
* * + * * = Νηός.
* * * * * = Άγγιόν τ. σώματος.
* + * * * = Νομοβίτηρ.

Οι σταυροί καθέτως βεταλέν τής
Περίσις.
*Εστάλη υπό Άλέξ. Κ. Συμεωνίδου

349. Ήπιγραφή

Ο Γ Ν Σ Ο Α Υ
Ι Ν
*Εστ. από τή Χουσερμα. τών Σφανίων
350. Αποστιχίς δε άντιθέτων
Νά εύρεθουν άντίθετα τών κατάθε
λέγων τοιαύτα, ώστε τάρχηκά των να
ποτελούν σαφόν εκ τών έπτά:
βροσκω, στυαβός, άκνών, άσχημος,
ήμερα.
*Εστάλη υπό Ιω. Α. Μπουλούμακην

351. Φωνηεντόλισμο
αι - ε - σου - σ - αιου
αι - ια - α - αι
*Εστάλη υπό τού Νεΐλου

352. Γρίφος.
Η 3 3 3 3 3 πο παντοί
3 8 γυ Αγγλάς
3 3 3 3 8
*Εστάλη υπό τού Φιλερμήμου

Αιά τούς Γαλλομαθεύς

353. Triangle
* * * * = Arme.
* * * * = Arbre
* * * * = Pronom
* * * * = Voyelle

Perpendiculairement les nèmes,
*Εστάλη υπό τού Ρερβασιού Ψοχής

354. Devinette
Je ne suis ni homme, ni bete.
Et j'ai le coeur dans la tête.
*Εστάλη υπό τού Έβρυχοδός Έλληνοδ

ΛΥΣΕΙΣ

τών Πνευμ. Δοκίμ. τού φύλλου 9

127. Μαντίλι - κογιόλι. — 128. Αα-
δούκα (Αλ. 86, γα.) — 129. Θάλω.
Θαλλώ. — 130. Η φωτιά.

131. M E Σ 132. 6 X 3:
Α Γ Ν Ο = 0. — 133.
I O K A S T H τού Ρ: Ρά
E P I O τού Ρ: Ρέ-
Γ Α Η δος, σωρός,

τρόπος, πελαργός. — 138. ΒΙΟΓΝΙΑ
(Μεταφραστής, Κίμων, Βαβύ, ΑδύΓ-
βουλαρογ, ΈλληΝ, Σικελία, ΟΥΡά-
λιά. — 139. Μεγάλον δ' αιδέλιον μούσα
μεμνάσθαι φίλης. — 140. Η πάστρα
είναι μισή άρρονησί. (Υπ Άστρα ημερ
εις Ι άρχων ντα. — 141. La datte.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις μέ άλλο
στοιχεία δρ: 2 (δ διακρίσιμος δρος.) Πέσαν
τόν 10 λέξ. 20 λεπτά ή λέξις, μέ παρκα 40
στοιχεία λπ. 30 και μέ κεφάλια λπ. 20
Ο χωριστός στίχος δρ. 1.

Χανουμάς, τετράδιο έστειλα αλλη-
λογραφομέναι, Δειδύνας: Διαπλα-
σεια τής Δημοκρατίας άγγελια ΚΑ' 90,
διά Στανάθ. Ζατατάς

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Σύλλογος Πηγιού. Σεξ μέζ προκα-
Σ λέτες: σαν δάν μπορέτε νά δεχθθ
τε τόν πόλεμο, παύστε νά μάς σκοπι-
ζετα. Δεορίζεται άντιπρωτασες Αθη-
νών Έθνική Αμωνα. Προσεχός
καινούργιος Αρχαίρεσις: όσοι θέλετε
σπεύσατε νά έγγραφήτε κορίτσι δάν
άποκλείονται.

ΠΕΙΡΑΪΚΟ ΔΙΑΒΩΛΑΚΙ
ΠΙΤΣΙ - ΠΑΤΡΙΣ

Σύλλογος Νίκη ηφελει τό
ψευδώνυμον Νίκη Έλλάς.
Μικρός Μετανάστης, πρόεδρος
[ΚΑ'—156]

Θ έλιν νάλλάξω μία καρτούλα — γιά
θήμηση — μέ Διαπλασοπούλας. "Ο-
ποια θέλει, γράφε διευθινύ τής και
στέλνε πρώτη. — Βεατρίκη
[ΚΑ'—157]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
"Όλα τά γραμματόσημα μ' ένδια-
φέρουν. — Έλληνικά βλοιν τών έκδόσεων
περισσότερο. — Όλοι που καταγίνεθ
σε γραμματόσημα γράφετέ μου. Α-
γοράζω στίς καλύτερες τιμές. Άντα-
λάσσω έιδόσημα Αιγύπτου, Σουδαί,
Τουρκίας, Κίλιας, Σαρίας, Παλαι-
στίνης, Αβυσσηνίας, Σομαλής κη.
Βάση Yvert. Γράφετε: Coutsou-
raxis et Co, pour E. Den.
Alexandrie (Egypte.)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΚΡΕΘΟΙΣ,
Σκοπός διάδοσις Διαπλάσεως. Ζητούν-
Σ τίς μέλη. Γράφατε Γεώργιον Άλε-
ξανδριόνη, Άρειου Παγού 22 Άθηνας.
Έβρυχός: Γαλανό Έλληνόπουλο

Προσεχός, Φοινιά, εις τόν Σύλλο-
γόν. Γαλανό Έλληνόπουλο
[ΚΑ'—160]

Ισοδόν, Έννη Πόρτην, ανταλλάξ
σμεν Μικρά Μυστικά.
Έβρυχός τού Διακίτου